

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/216/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317215136
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1317215136.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, proti žalovanej: M. A., D.. XX.XX.XXXX, N. A. XXX, A. N., o zaplatenie 1 547,32 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 29.05.2018, č. k. 19Csp/66/2017-56, jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti vo výroku III., ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietol **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanej sa proti žalobcovi **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 29.05.2018, č. k. 19Csp/66/2017-56 súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 533,04 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 533,04 eur od 04.01.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.), konanie v časti o zaplatenie sumy 251,39 eur s 5 % ročným úrokom zo sumy 251,93 eur od 16.06.2017 do zaplatenia zastavil (výrok II.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.) a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 65% (výrok IV.).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 144, 145 ods. 1 a 2, § 146 ods. 1, § 191 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 a 2, § 506, § 708 ods. 1, § 710 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu, ust. § 52 ods. 1, 2 a 3, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 458 ods. 1, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a vecne tým, že žalobca podaním doručeným súdu dňa 28.05.2018 vzal žalobu späť v časti o zaplatenie 251,39 eur, pričom súhlas žalovanej so späťvzatím žaloby nebol v súlade s ust. § 146 CSP potrebný, preto konanie poukazujúc podľa ust. § 145 ods. 1 CSP v časti 514,28 eur (pozn. odvolacieho súdu - suma je uvedená nesprávne) s príslušenstvom zastavil. Súd prvej inštancie nemal pochybnosti o tom, že žalovaná vyplnila a podpísala dňa 14.11.2013 žiadosť o vydanie Splátkovej karty Quatro, na základe ktorej v rámci schváleného úverového rámca 600 eur a štandardnej mesačnej splátky 20 eur požiadala o vydanie karty. Z výpisu zo Splátkovej karty Quatro od 05.12.2013 do 31.05.2017 mal za zrejmé vykonanie

transakcií pri vyznačení počiatočného stavu 0 eur a konečného stavu k 31.05.2017 vo výške 1.547,32 eur, a to pre kartu s vyznačením konečného čísla 7191 bez uvedenia účtu, ku ktorému mala byť karta zriadená, z výpisu vyvodil variabilný symbol XXXXXXXXXX (číslo kartového účtu). Súd prvej inštancie uviedol, že na základe žiadosti o vydanie Splátkovej karty Quatro mohlo dôjsť k platnému uzavretiu zmluvy naplnením odkladacích podmienok, ktorými sú zaslanie potvrdzujúceho listu a prevzatie PIN kódu žalovanou. Mal ale za to, že žalobca nepreukázal platný vznik zmluvného vzťahu a nemožno mu priznať plnenie titulom zmluvy. Nepreukázanie vzniku zmluvy zdôvodnil nepredložením listinných dôkazov, a to schválenie žiadosti o aktiváciu či vydanie karty. Súd prvej inštancie v tejto spojitosti dodal, že ani prípadná zmluvná voľnosť nemôže viesť k tomu, aby mechanizmus vzniku zmlúv bol dohodnutý v rozpore so zákonom poukazujúc na ust. § 44 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Za danej situácie vyhodnotil plnenie žalobcu spočívajúce v poskytnutí úveru za plnenie bez právneho titulu podľa ust. § 451 Občianskeho zákonníka. Navyše dodal, že v konaní nezistil ani uzatvorenie zmluvy o bežnom účte alebo o kontokorentnom úvere, či iný hmotnoprávny predpoklad pre poskytovanie peňažných prostriedkov čerpaných prostredníctvom používania kreditnej karty, nakoľko žalobca nedoložil žiadny listinný dôkaz preukazujúci vzniknutý úverový vzťah. Podľa názoru súdu prvej inštancie žiadosťou o aktiváciu kreditnej karty (resp. o vydanie nákupnej karty) nemožno nahrádzať úverovú zmluvu alebo zmluvu o bežnom účte s povolením prečerpania a pod. s odôvodnením, že kreditná karta sama osebe nepredstavuje zmluvný vzťah, ale len platobný prostriedok, ktorým sa realizujú platobné príkazy či už z bežného alebo úverového účtu. Pokiaľ žalovaná žiadala o aktiváciu (vydanie) kreditnej karty, táto mohla byť na základe žiadosti aktivovaná, ale pre nakladanie s kartou, najmä na čerpanie peňažných prostriedkov musel byť uzavretý iný zmluvný vzťah. Konštatoval, že ak by žiadosť o vydanie Splátkovej karty Quatro zo dňa 14.11.2013 mala slúžiť ako zmluva o spotrebiteľskom úvere a táto by bola platná, v predmetnej žiadosti chýbajú náležitosti vyžadované Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Zaujal názor, že pôžička predstavuje reálne odovzdanie zastupiteľnej veci, teda nie je možné opakované čerpanie a úročenie formou obnoviteľného (revolvingového) úveru. Aj keby sa fakticky nastolil stav, že VÚB a.s. vydala pre Consumer Finance Holding, a.s. viacero kreditných kariet k jednému účtu, ich zmluvné ponechanie do odplatného užívania spotrebiteľovi bez riadne uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere obchádza zákon. Vyhodnotil, že v žiadosti o vydanie Splátkovej karty Quatro absentuje obligatórna náležitosť zmluvy ustanovená v ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Poukázal na výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami "výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru. Naplneniu uvedeného účelu nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie toho, aká časť každej splátky pripadá na istinu, aká na úroky a na prípadné poplatky (u každej takejto čiastkovej položky osobitne). V splátke by mala byť oddelene uvedená výška splátky istiny, výška splátky úroku a výška splátky poplatkov. Súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade požiadavka na presnosť vyžadovaná uvedeným ustanovením splnená nebola a dodal, že uvedenie časti, ktorá z každej splátky pripadá na splatenie vyčerpanej istiny, na splatenie úrokov a splatenie prípadných poplatkov, je potrebné i preto, aby veriteľ nemal možnosť celú zaplatenú splátku použiť na úhradu úrokov (prípadne poplatkov). Len pokiaľ je presne vymedzené, aká časť splátky sa použije na úhradu istiny a aká časť na úhradu príslušenstva, je vylúčené, aby vznikli pochybnosti o tom, ako mali byť zaplatené splátky započítavané na úhradu dlžného úveru s príslušenstvom. Uzavrel, že uvedenie tejto náležitosti v súlade s vyššie uvedeným výkladom z predmetnej žiadosti, resp. zmluvy o úvere nevyplýva a poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/142/2016 zo dňa 22.06.2016, sp. zn. 6Co/107/2016 zo dňa 27.04.2016, či sp. zn. 6Co/170/2015 zo dňa 17.06.2015 a tiež na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Sžo/19/2012 zo dňa 12.03.2013. Upriamil pozornosť aj na právny záver Krajského súdu v Žiline obsiahnutý v rozsudkoch sp. zn. 6Co/30/2017 zo dňa 26.04.2017 a sp. zn. 7Co/61/2017 zo dňa 26.04.2017, a to k rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 zo dňa 09.11.2016. Krajský súd v Žiline konštatoval, že vzhľadom na explicitné znenie Zákona o spotrebiteľských úveroch v časti povinnosti členenia splátok, ak by vnútroštátny súd po rozsudku C 42-15 vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova by „zlomil“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ. Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem. Súd prvej inštancie sa stotožnil s týmto právnym názorom a v nadväznosti na uvedené konštatoval, že nemožno uvažovať nielen o priamom účinku smernice, ale ani o nepriamom účinku smernice. Žiadosť resp. zmluvu vyhodnotil za bezúročnú a bez poplatkov a s poukazom na uvedené mal za to, že žalobca

nemá právny nárok na žiadne poplatky alebo úroky (sankčné, štandardné). Zo špecifikácie predloženej žalobcom vyvodil, že žalobca plnil v prospech kartového účtu žalovanej sumu 653,04 eur, kreditné operácie vykonané žalovanou boli vo výške 120 eur. Nakoľko poskytnutý úver vyhodnotil ako bezúročný a bezpoplatkový, nárok žalobcu predstavuje len skutočne poskytnutá nezaplatená istina 533,04 eur (rozdiel medzi poskytnutou istinou a zaplatenou istinou). Vo vzťahu k vyhlásenej okamžitej splatnosti listom zo dňa 10.08.2014 súd prvej inštancie konštatoval, že z obsahu predmetného vyhlásenia ako aj vyjadrenia žalobcu vyplýva, že okamžitú splatnosť nevyhlásila banka, ale spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. (správca). Súd prvej inštancie mal za to, že k vyhláseniu okamžitej splatnosti účinne nedošlo z dôvodu, že v súlade s čl. V bod 35 VOP toto právo prináleží jedine banke a nie správcovi a poukázal na to, že v konaní nebolo preukázané ani doručenie vyhlásenia okamžitej splatnosti zo dňa 10.08.2014 žalovanej. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka až dňom 04.01.2018 z dôvodu, že žalovaná si žalobu doručovanú súdom prevzala dňa 03.01.2018. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 256 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu vo veci a v časti zastavenia konania podľa procesného zavinenia žalobcu na zastavení konania späťvzatím žaloby. Nakoľko bol žalobca v konaní úspešný v rozsahu 65 %, súd prvej inštancie mu priznal nárok v tejto výške (výrok IV.) s tým, že o vrátení súdneho poplatku, ako aj o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku vo výroku III., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol a v súvisiacom výroku IV. o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, odôvodňujúc ho ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ poukázal na nesprávnosť právneho názoru súdu prvej inštancie ohľadom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu nerozloženia úverových splátok na jednotlivé zložky, t.j. splátku istiny, úrokov a poplatkov s poukazom na jeho rozpor s čl. 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom, ako aj na rozpor s právnym názorom vyjadreným v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a G.F. N., ktorým sú slovenské súdy viazané. Zvýraznil, že predmetný rozsudok ako case-law Súdneho dvora Európskej únie predstavuje primárny prameň európskeho práva v kategórii právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie, ktoré podľa článku 7 odsek 2 druhá veta Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Rozloženie splátok v členení na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Neexistuje racionálny dôvod, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť už v hlavných zmluvných dojednaniach zložitejšia ako napr. zmluva o úvere uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Dôvodil tým, že Súdny dvor Európskej únie v prejudiciálnom konaní C-42/2015 uviedol, že ustanovenie článku 10 ods. 2 písm. u) Smernice 2008/48/ES sa nemá vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva predmetný článok a zároveň uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Zároveň Súdny dvor EÚ rozhodol, že voľba režimu sankcií je ponechaná na zváženie členského štátu avšak ich tvrdosť musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú. Sankcia spočívajúca v strate nároku veriteľa na úroky a poplatky je primeraná v prípade, že zmluva o úvere neobsahuje najmä náležitosti ako je ročná percentuálna miera nákladov, počet a frekvenciu splátok, prípadne existenciu notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenia, tak ako to upravuje článok 10 ods. 2 Smernice, teda tie náležitosti zmluvy o úvere, ktorých neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor Európskej únie tak rozhodol, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch) je v rozpore so Smernicou 2008/48/ES, t.j. záväzným prameňom práva. Tiež vylúčil oprávnenosť sankcie straty nároku na úroky a poplatky v prípade, že úverová zmluva neobsahuje rozdelenie úverovej splátky na jej jednotlivé zložky. Žalobca uzavrel, že právny predchodca žalobcu neporušil žiadne povinnosti, preto mu vznikol nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru. Odvolateľ poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-565/2012 zo

dňa 27.03.2014, podľa ktorého tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušení, ako i na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014 zo dňa 09.07.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/102/EHS zo dňa 22.12.1986 vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že ak nebude v zmluve uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravidla sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti primeraná. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd podľa ust. § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 762,35 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy 762,35 eur od 16.06.2017 do zaplatenia, to všetko v lehote do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

4. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaná písomne nevyjadřila.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania žalobcu (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 CSP), ktorý odvolaním napadol rozhodnutie súdu prvej inštancie, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

6. Odvolací súd podotýka, že predmetom odvolacieho prieskumu je zamietajúci výrok III., ktorým súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie časti uplatnenej pohľadávky voči žalovanej. Odvolací súd viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP), podrobil napadnutý rozsudok odvolaciu prieskumu v odvolateľom napadnutom rozsahu, ktorý odvolacie námietky smeroval len vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu a záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v dôsledku absencie náležitosti zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Ostatné skutkové a právne závery súdu prvej inštancie uvedené v napadnutom rozsudku neboli odvolaním žalobcu napadnuté a namietané, preto tieto odvolací súd nepreskúmal.

7. Podľa ust. § 1 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.04.2014, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

8. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka) musí obsahovať tieto náležitosti:

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

9. Podľa ust. § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

10. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti

alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

11. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Žalobca v odvolaní žiadne osobitné námietky k nesprávnosti skutkových zistení prvoinstančným súdom neuvádza, preto súd existenciu a dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP vo vzťahu k napadnutému rozsudku nezistil.

13. Odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku žalobcu vo vzťahu k nesprávnemu posúdeniu absencie náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch (absencia údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) ako dôvodnú a odkazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorá riešila otázku výkladu citovaného ustanovenia (uznesenie zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 7Cdo/98/2018, zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017, zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018, zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017). Najvyšší súd SR v rozhodnutiach skonštatoval, že vychádzajúc z účelu Smernice 2008/48/ES, právnych záverov vyjadrených v rozsudku Európskeho súdneho dvora vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti G. N. a účelu ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch dospel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možno dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.

14. Z uvedeného dôvodu nie je správny a daný súdom prvej inštancie uvedený dôvod zakladajúci bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru (ods. 38 a 40 odôvodnenia napadnutého rozsudku) pre absenciu rozpisu, aká časť každej splátky pripadá na istinu, na úroky a prípadné poplatky (za podmienky platného uzatvorenia zmluvy), v tomto rozsahu vyhodnotil odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci ako dôvodnú. Uvedené konštatovanie tak síce nie je dôvodom pre zamietnutie žaloby vo zvyšnej časti, avšak vzhľadom na viazanosť súdu rozsahom podaného odvolania (ods. 6 tohto rozsudku vyššie), týmto konštatovaním nie sú dotknuté ostatné skutkové a právne závery súdu prvej inštancie (ods. 36, 37, 41, 42 a 44 odôvodnenia napadnutého rozsudku) o neuzavretí (neexistencii) zmluvy o úvere - teda plnení žalobcu bez právneho titulu podľa ust. § 451 Občianskeho zákonníka, o (čiastočnom) priznaní nároku žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia podľa cit. ustanovenia Občianskeho zákonníka, počiatku omeškania žalovanej, ktoré závery žalobca žiadnym spôsobom v podanom odvolaní nenamietal, v dôsledku čoho odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako aj v závislom výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne a právne správne potvrdil.

15. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 a ust. § 396 ods. 1 CSP, a v konaní plne úspešnej žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania zohľadňujúc skutočnosť, že jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).